BUNĂ DIMINEAŢA MATEI

DAN ICHIM

Era o dimineaţă frumoasă de vară. Dacă am fi pătruns, o dată cu aerul încărcat de miresme florale, printr-o anumită fereastră deschisă a blocului P14, a unuia din cartierele noi ale Bucureştiului, am fi făcut cunoştinţă cu o locuinţă tipică de burlac din secolul XXI. Ştim sau am ştiut cu toţii cum arată o astfel de locuinţă, aşa că nu vom intra amănunţit în descrierea ei. Esenţial este că pe studioul confortabil dormea personajul principal al povestirii noastre. Matei era un bărbat de 30 de ani, brunet, bine făcut, cu o alură sportivă. Pe noptiera patului un ceas de mînă electronic anunţă printr-o melodie vioaie ora 6 a zilei ce abia începea. Matei deschise ochii şi cu un efort de voinţă întinse mîna spre micuţul deşteptător. Cadranul său arăta ziua de 23 iulie, o zi ca atîtea altele ce se scurseseră pînă atunci. Matei rămase încă cîteva minute într-o stare de semisomnolenţă, gîndindu-se la visul avut şi care, spre surprinderea sa, se repeta de o bună perioadă de timp, mai precis la cîteva zile de cînd în drum spre serviciu se întîlnise pentru prima dată cu frumoasa necunoscută, cum o numea în gîndurile sale. Făcînd o paranteză, putem spune că de o lună de zile, mergînd spre staţia de metrou care urma să-l transporte spre zona unde se afla Institutul Central de Cercetări şi Proiectări Tehnologice al M.I.C.M., locul său de muncă, se întîlnea zilnic cu o fată blondă cu ochi albaştri şi care, pentru el, întruchipa idealul frumuseţii feminine. Trebuie de asemenea să spunem că Matei, în ciuda înfăţişării sale plăcute, era un bărbat de o sensibilitate şi o timiditate ieşite din comun şi, deşi fata îl remarcase, nu îndrăznise în luna care trecuse de la prima ei apariţie mai mult decît un zîmbet şi o uşoară înclinare a

capului în momentul cînd o întîlnea. Cu totul altfel stăteau lucrurile în visurile sale, care începuseră să-l bîntuie la cîteva zile de la prima lor întîlnire. Ele începeau invariabil cu întîlnirea lor matinală şi se terminau în momentul cînd reuşea să lege cu frumoasa necunoscută o trainică prietenie. În vis Matei uita de timiditatea sa exagerată, oprindu-se înaintea fetei, cu care înjgheba fără eforturi o conversaţie. Seara se întîlneau şi hoinăreau prin oraş ca doi îndrăgostiţi. Uneori intrau într-un magazin de bijuterii, unde Matei îi făcea cadou un micuţ inel din aur. Şi visul din noaptea trecută urmase fidel visurile din nopţile anterioare, aşa că Matei se sculă cu un oftat şi se îndreptă spre baie.

Drumul spre serviciu a fost punctat de întîlnirea cu frumoasa necunoscută, care în această dimineaţă părea puţin tristă. Totuşi ea îi dărui un zîmbet nostalgic care îi acceleră bătăile inimii cu cel puţin 50%. Urmă obişnuitul drum cu metroul, apoi o zi de muncă destul de anostă.

Întorcîndu-se de la slujbă, Matei auzi un glas baritonal care îl interceptă cu vorbele:

— Ce mai faci Matei, băiatule?

Matei se întoarse curios spre cel care i se adresase, descoperind în persoana acestuia pe Valeriu, un fost coleg de liceu.

— Bună, Valeriu! răspunse Matei.

Urmarea acestor cuvinte de salut a fost că peste circa o jumătate de oră Matei se trezi invitat în apartamentul lui Valeriu. În fata unui prînz destul de copios şi a unei sticle de vin, cei doi foşti colegi aduseră treptat cîteva din amintirile trecutului, urmate de întrebări specifice unei astfel de întîlniri. Astfel Matei află că Valeriu se căsătorise cu o fostă colegă de facultate, Ioana, care era plecată într-o scurtă delegaţie. De asemenea, află despre Valeriu că lucra la un institut de cercetare a însuşirilor bioenergetice ale materiei vii.

— Dar tu nu te-ai căsătorit şi nu ai nici o prietenă? se pomeni întrebat la rîndul său. Uitîndu-se nostalgic la sticla acum goală, se hotărî să-i povestească lui Valeriu despre întîlnirile sale matinale. Îi povesti despre blestemata sa de timiditate, precum şi de visurile ce le avea în fiecare noapte.

— Cred că mai degrabă trebuie să mă adresez unui psihiatru, încheie cu amărăciune.

— Nu neapărat şi poate s-ar putea să te ajut, dar mai întîi ar trebui să-ţi fac o investigaţie în subconştient, îi replică Valeriu după ce îi ascultă cu atenţie scurta sa spovedanie.

— Dacă ai putea să mă ajuţi, să ştii că sînt deprins să mă supun oricărui fel de investigaţie, prinse curaj Matei.

— Atunci să mergem pînă la institutul la care lucrez, se hotărî fostul său coleg de liceu.

Investigaţia la care îl supusese Valeriu avu loc chiar în aceeaşi seară într-unul din laboratoarele institutului. A durat un timp destul de scurt şi a constat din aşezarea lui Matei pe un suport cam straniu. Valeriu îi prinse de tîmple mai mulţi electrozi ale căror fire duceau la unele aparate electronice care împînzeau laboratorul.

Pe ecranele unor osciloscoape speciale, Valeriu urmări timp de 10-15 minute o lume numai de el înţeleasă. Examină cu atenţie şi benzile imprimate pe care un calculator i le oferi pe tot răstimpul cît dură examinarea subconştientului lui Matei.

— Vezi, tu nu eşti ceea ce se cheamă un bolnav. Dorinţele tale refulate de a o cunoaşte pe fata ce o întîlneşti zilnic au dus la aceste visuri care se repetă. Acum, cînd m-am convins că vei visa acelaşi vis şi în noaptea ce va urma, m-am hotărît să te ajut. Acest aparat pe care îl vei purta la noapte sper să te scape pentru totdeauna de timiditatea ta, îi spuse Valeriu punîndu-i la mînă un fel de cerc brăţară, poate o idee mai voluminos. El

intră în funcţiune numai în momentul cînd organismul trece din starea de veghe în starea de somn, dovedindu-se eficient în starea de somn paradoxal, îşi încheie explicaţiile Valeriu.

— Şi o să poată acest aparat să mă scape de timiditate, să mă determine să o cunosc pe acea fată frumoasă cu ochii albaştri? îndrăzni să întrebe Matei.

— Vei constata singur mîine dimineaţă. Şi acum hai să te duc cu maşina pînă acasă, îi răspunse, zîmbind cu înţeles numai de el ştiut, Valeriu.

Matei se întinse pe pat, dar somnul, datorită surescitării, a întîrziat să îl cuprindă o bună perioadă de timp. În cele din urmă adormi şi visul său obişnuit începu să se deruleze.

Se făcea că era dimineaţă şi era în drum spre Institut. Fata aceea cu ochi albaştri îi apăru în drum cu o exactitate dezonorantă. Se opri în faţa ei şi o salută cu blîndeţe. Fata îi răspunse dăruindu-i un zîmbet suav. Peste 10 minute ştia că o cheamă Mioara şi că în aceeaşi seară îl va aştepta în faţa florăriei din colţ.

Seara veni ca o secvenţă firească a visului în care era fericit.

Se plimbară îndelung pe străzile mai tainice ale oraşului. Întîlnind un magazin de bijuterii, Matei intră şi reveni cu un inel micuţ de aur. Ajunşi într-un parc sub un minunat clar de lună, se decise şi îi mărturisi toată dragostea lui. La terminarea discuţiei fata avea pe deget inelul. Se despărţiră, urmînd a se reîntîlni a doua zi.

Dimineaţa de vară pătrundea în toată splendoarea ei prin fereastra deschisă a blocului; P 14. Ceasul de mînă îl trezi pe Matei din visul său. În semisomnolenţă făcu gestul obişnuit de a se uita pe ecran. Arăta ora 6 a zilei de 24 iulie. Pe mînă îi strălucea cu irizaţii stranii aparatul pe care i-l pusese Valeriu. Matei rememoră în cîteva secunde evenimentele zilei precedente, precum şi visul său

obişnuit. Se gîndi că Valeriu făcuse în final o glumă şi începu să se consume cu teamă la gîndul că se va reîntîlni peste o oră cu frumoasa necunoscută pe care nu avea curajul s-o abordeze.

Plecă hotărît să-i facă o vizită lui Valeriu în aceeaşi seară pentru a-i da brăţara înapoi.

Fata îi apăru în faţa lui cu un zîmbet de primăvară. Ochii ei albaştri surîdeau fericiţi, iar Matei se strădui să-i zîmbească la rîndu-i. Ajunsă în faţa lui, se opri şi, punîndu-i mîna pe braţ, spuse:

— Bună dimineaţa. Matei. El se simţi cuprins de o uşoară ameţeală, iar privirea îi alunecă involuntar spre mîna fetei. Pe unul dintre degete strălucea în bătaia soarelui inelul pe care îl cumpărase noaptea trecută în vis.